

رئیس‌جمهور در همایش جان‌فدایان تصریح کرد:

جلوهای از مسئولیت‌پذیری ملی و تعلق خاطر به سرزمین ایران

کرده‌ایم.

وی افزود: پوشش جان‌فذا، بزرگ‌ترین پوش مردمی تاریخ جنگ‌های دنیاست. هیچ کجا سراغ ندارید که در گذشته ملتی این‌گونه اعلام حضور کنند و در میادین کشور مشتاقانه و متمدنانه اعلام کنند، برای هر جبهه‌ای که مورد نیاز کشور باشد، آماده‌ایم. مقاومت مردم، قلب‌بنمای تصمیم و

حرکت مسئولین این کشور و عامل ترس دشمن و پیروزی ملت است. وقتی دشمن می‌بیند به ملت ما ده‌ها میلیون جان‌فذا دارد، این‌جاست که ترس بر بدن او حاکم می‌شود و در ذهنیت و عینیت، شکست را می‌پذیرد.

طائب تأکید کرد: جان‌فدایان امروز کابوس دشمنان این آب و خاک هستند. جان‌فدایان نماد گران‌های مقاومت ملی و پیشرفت این کشورند. جان‌فذا نماد جمهوریت ایران و تاب‌آوری مردم مقابل تهدیدات دشمن به این مرز و خاک هستند. جان‌فذا نماد مردم‌سازی دفاع و امنیت، تجلی اقتدار ملی و آمادگی کشور برای مبارزه و دفاع در مقابل هر تهدید و آمادگی برای ساخت کشور و فتح قله‌های تمدنی خواهد بود.

رئیس سازمان بسیج مستضعفین یادآور شد: آگاهی، غیرت و هوشمندی این ملت، خالق پدیده‌ها و معجزه‌هایی همچون جان‌فداست. هیچ‌کس نیامد جان‌فذا را از سوی یک نهادهی ایجاد کند؛ این مردم بودند که آمدند خودشان را به نمایش گذاشتند، تونشان را به نمایش گذاشتند و در یک پوشی اعلام کردند که حاضرند جان و مالشان را فدای این سرزمین و دینشان بکنند. وی تأکید کرد: ما امروز شاهد حضور صدها هزار نفر در این پوش در تهران بزرگ هستیم که مراحل الحاق جان‌فدایان به گردنها و یگان‌های دفاعی و تکمیل آموزش‌های مقدماتی و سازماندهی و برگزار کردن دوره‌های آموزشی تکمیلی در رسته‌های مختلف زمینی، هوایی و دریایی و آماده شدن برای دفاع همه‌جانبه هستیم؛ به فضل الهی، جان‌فذا نماد مردم‌سازی دفاع و امنیت است

رئیس سازمان بسیج مستضعفین جان‌فذا را نماد مردم‌سازی دفاع و امنیت، دانست و گفت: جان‌فذا تجلی اقتدار ملی و آمادگی کشور برای مبارزه و دفاع در مقابل هر تهدید و آمادگی برای ساخت کشور و فتح قله‌های تمدنی خواهد بود.

وی ادامه داد: آگاهی، غیرت و هوشمندی این ملت، خالق پدیده‌ها و معجزه‌هایی همچون جان‌فداست. هیچ‌کسی جان‌فذا را از سوی یک نهادهی ایجاد نکرد؛ این مردم بودند که توان خود را

به نمایش گذاشتند و در یک پوشی اعلام کردند که حاضر هستند جان و مال خود را فدای این سرزمین و دین آن کنند. طائب با بیان اینکه ما امروز شاهد حضور صدها هزار نفر در این پوش در تهران بزرگ هستیم، گفت: مراحل الحاق جان‌فدایان به گردنها و یگان‌های دفاعی، تکمیل آموزش‌های مقدماتی، سازماندهی و برگزار کردن دوره‌های آموزشی تکمیلی در رسته‌های مختلف زمینی، هوایی و دریایی و آماده شدن برای دفاع همه‌جانبه را شاهد هستیم. وی افزود: این حرکت میلیونی که از استان تهران شروع شد، به تریب در میادین و خیابان‌های همه استان‌ها و شهرها به نمایش گذاشته خواهد شد و کمر دشمن را خم خواهد کرد.

رئیس سازمان بسیج مستضعفین یادآور شد: یک زمانی آمریکایی‌ها و رژیم اسرائیل فکر می‌کردند سروزه یا شش‌هفته‌ای می‌توانند این ملت را شکست بدهند، اما این ملت، دشمن تا دندان مسلح، ارتش یک تریلیون دلاری، یک کارخانه تا دندان مسلح به نام رژیم صهیونیستی و بزرگ‌ترین قدرت جهانی را شکست دادند.

طائب تأکید کرد: امروز بیش از ۶۰ درصد مردم آمریکای می‌گویند این چه اقدامی بود که دولتمردان ما انجام دادند و سرمایه ملی ما را هزاران کیلومتر آن‌طرف‌تر هزینه کردند؟ سربازان ما را بردند و تلفات بر ما تحمیل کردند؛ چه دستاوردی کسب کردند؟

وی اظهار داشت: این ملت، موقعی که مقاومت می‌کند، تنگه‌های دفاعی خود، تنگه هرمز و هر تنگه دیگری را با همه توان حفظ خواهد کرد و دشمن را مجبور می‌کند این منطقه را ترک کند و در آینده نزدیک، چشم‌های بیدار دنیا خواهند دید آمریکایی‌ها مجبور می‌شوند این منطقه را با شکست ترک کنند.

رئیس سازمان بسیج مستضعفین تأکید کرد: بنده به عنوان خادم شما جان فدایان و بسیجیان خدا قوت می‌گویم و با همه وجود وجود سجده شکر می‌کنم و دست‌وس شما از این حضور گسترده در میادین و خیابان‌ها هستم.

وی در پایان تأکید کرد: امروز مردم میدان رزم و خیابان‌ها را پر کرده اند و بیش از ۲۰۰ شب ایستاداند و صدها شب دیگر هم لازم باشد خواهند ایستاد. امروز که متعلق است به مولای ما حضرت بقیه الله الاعظم از او می‌خواهیم دست این ملت رو بگیرد و به اوج پیروزی برساند و دشمنان آنها را منکوب و خوار نماید.

ایران متعلق به همه ایرانیان است و حفظ عزت و سربلندی آن، نیازمند وحدت، همدلی و مشارکت همگانی است.

سخن نخست

پویا و کیلی

فردای نامعلوم و انتخابی که هنوز در اختیار ماست

می‌شود.

ما نمی‌توانیم همه جهان بیرون را کنترل کنیم؛ اما می‌توانیم اجازه ندهیم جهان بیرون، جهان درون ما را به‌طور کامل کنترل کند

و شاید این یکی از مهم‌ترین درس‌های توسعه فردی در روزهای بلاتکلیفی باشد.

به جای تلاش برای پیش‌بینی همه آینده، خودمان را برای مواجهه با آینده آماده کنیم.

آدم قدرتمند کسی نیست که می‌داند فردا چه اتفاقی خواهد افتاد.

چنین دانشی اساساً در اختیار انسان نیست.

آدم قدرتمند کسی است که اگر فردا متفاوت از انتظارش بود،

بتواند دوباره خودش را جمع کند،

تصمیم بگیرد و مسیر تازه‌ای پیدا کند.

تاب‌آوری دقیقاً همین‌جاست.

تاب‌آوری به معنای تحمل بی‌پایان نیست.

به معنای نادیده گرفتن درد هم نیست.

تاب‌آوری یعنی بتوانیم در دل دشواری، بخشی از توان

تصمیم‌گیری خود را حفظ کنیم.

یعنی اجازه ندهیم یک اتفاق، تمام تعریف ما از خودمان شود.

این روزها شاید بسیاری از ما بیش از اندازه درباره این سؤال فکر می‌کنیم که:

«فردا چه می‌شود؟»

اما شاید سؤال مفیدتر این باشد:

«اگر فردا هر چه شد، من چه کسی خواهم بود؟»

آیا انسانی خواهم بود که تمام انرژی‌اش را صرف ترس از

اتفاقات کرده؟

یا انسانی که در همین شرایط، خودش را قوی‌تر، آگاتر و آمدتر ساخته است؟

این انتخابی است که هنوز بخشی از آن در اختیار ماست.

ما نمی‌توانیم تمام اتفاقات زندگی را انتخاب کنیم.

اما می‌توانیم انتخاب کنیم که آن اتفاقات چه چیزی از ما

بسازند

یک بحران می‌تواند انسان را تلخ‌تر کند؛

اما می‌تواند او را عمیق‌تر هم بکند.

می‌تواند انسان را منزوی کند؛

یا وادارش کند ارزش روابط واقعی را بهتر بفهمد.

می‌تواند او را از حرکت بازدارد؛

یا باعث شود توانایی‌هایی را در خودش کشف کند که تا پیش

از آن نمی‌شناخت.

اتفاق، فقط یک اتفاق است؛

این ما هستیم که در مواجهه با آن، معنایش را در زندگی

خودمان شکل می‌دهیم.

شاید امروز، در میان این همه صدای بیرونی، بیش از هر چیز به

سکوتی درونی نیاز داریم.

چند لحظه مکث کنیم.

از خودمان بپرسیم:

چه چیزهایی واقعا در اختیار من است؟

چه چیزهایی نیست؟

برای کدام‌شان انرژی می‌گذارم؟

و آیا تمام توانم را صرف جنگیدن با چیزهایی کرده‌ام که

اساساً نمی‌توانم تغییرشان دهم؟

شاید اگر این مرز را بهتر بشناسیم، بخشی از آرامش از

دست‌رفته‌مان را دوباره پیدا کنیم.

نه آرامشی از جنس بی‌خبری؛

بلکه آرامشی که از آگاهی می‌آید.

آرامش کسی که می‌داند همه چیز را نمی‌تواند کنترل کند، اما

خودش را هم کاملاً به دست اتفاقات نسپرده است.

ایران امروز به تصمیم‌های بزرگ، سیاست‌گذاری‌های درست،

امنیت، ثبات اقتصادی و چشم‌اندازی روشن برای آینده نیاز دارد.

اما در کنار همه اینها، هر یک از ما نیز مسئول بخشی از آینده

خویش هستیم.

نمی‌توان همه زندگی را به روزی موکول کرد که شرایط بیرونی کاملاً مطلوب شود.

چنین روزی شاید هرگز به آن شکلی که تصور می‌کنیم نرسد. زندگی باید در همین روزها هم ادامه پیدا کند.

باید یاد بگیریم، بسازیم، رابطه برقرار کنیم، کار کنیم، رشد کنیم و برای آینده آماده شویم؛ حتی اگر آینده هنوز تصویر روشنی ندارد.

شاید آینده نامعلوم باشد،

اما واکنش امروز ما به این نامعلومی، کاملاً بی‌اهمیت نیست.

ما نمی‌توانیم همه اتفاقات را انتخاب کنیم.

اما می‌توانیم انتخاب کنیم با آنها چگونه مواجه شویم.

نمی‌توانیم همه جهان بیرون را تغییر دهیم؛

اما می‌توانیم جهان درون خود را آگاتر، آرام‌تر و قدرتمندتر

کنیم

و شاید در روزهایی که بسیاری از ما از خود می‌پرسیم «فردا چه خواهد شد؟»، بهتر باشد یک سؤال دیگر را هم به آن اضافه

کنیم:

«امروز من چه می‌کنم که برای هر فردایی آمادتر باشم؟»

چون شاید بزرگ‌ترین آزادی انسان این نباشد که بتواند همه اتفاقات را کنترل کند؛

بلکه این باشد که به در میان اتفاقاتی که انتخاب نکرد، هنوز بتواند انتخاب کند.*

و شاید همین انتخاب، نقطه آغاز عبور از بلاتکلیفی باشد.

فردا هر چه باشد، امروز هنوز در اختیار ماست.